

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, la. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet,
Víctor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oleaque.
Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redacció*),
Lluís Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Milian i
Gemma Morales (*secretària de redacció*).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció
lingüística*), Miquel Benítez (*escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert Closas,
Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé,
Jaume Fàbrega, Llibert Ferrí, Pere Gimferrer,
Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí,
Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch,
Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.
Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard
(Catalunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles
Marqués (Menorca), Anna Sáez (Lleida), Àlvar Valls
(Andorra).

Col·laboradors: Gemma Aguilera (EL TEMPS
d'Economia), Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau Antic,
Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala,
Bea Cabezas, Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira,
Ferran Cases, Antoni Castell, Alfons Cervera, Jordi Cervera,
Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines, Joan Corbera,
Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi Finestres, Manuel Garcia,
Cecília Garrigós, Josep Gifreu, Xavier Graet, Josep Guia,
Josep Iborra, Maite Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal,
Miquel A. Limón, Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria
López Llaví, Josep-Vicent Marqués, J. M. Martínez Polo,
Jaume Masdeu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns,
Miquel-Lluís Muntané, Gustau Muñoz, Joan Nebot,
Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert de
Ventós, Ferran Sáez Mateu, Eduard Sanjuán, Jordi
Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler,
Antoni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras,
Felip Tobar, Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio
Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Melissa Velert,
Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.

Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota,
Gina Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Jordi Play, Marc Vila.

Disseny: Enric Satué.

Foto portada: Efe.

Arxiu: Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano
(*documentació*).
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta i
Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Després d'un discurs d'investidura molt boirós respecte a totes les qüestions relacionades amb l'estructura nacional de l'estat, l'executiu de José Luis Rodríguez Zapatero comença a anunciar els paràmetres dins dels quals està disposat a moure's, i no són precisament esperançadors.

El nou ministre d'Administracions Públiques, el valencià Jordi Sevilla, anuncia sorprenentment que el nou model de finançament, una de les claus de volta de la nova estructura de l'estat, serà negociat en aquesta legislatura, però no serà aplicat fins a la pròxima. Tota una destrallada a les aspiracions històriques de la major part de les forces polítiques del Principat.

El PSOE també comença a aclarir el seu posicionament inicial respecte a les reformes dels estatuts, l'altra gran pota del canvi de l'estructura de l'estat. En successives intervencions, Rodríguez Zapatero ha marcat quin és el límit de les reivindicacions que està disposat a acceptar. S'ha negat a fer una reforma de la Constitució espanyola que vagi més enllà de la reforma del Senat per convertir-lo en una cambra de representació territorial. A més, comença a parlar de la necessitat que qualsevol reforma estatutària compte amb un ampli consens, una afirmació que obre molts interrogants. En aquest consens, hi hauria d'entrar el PP? Es refereix al consens autonòmic o al consens al Congrés dels Diputats?

El posicionament que amb més celeritat comença a aclarir el PSOE, no obstant això, és el que fa referència a les seleccions esportives. Els socialistes ja han anunciat la seua oposició frontal a la creació de qualsevol mena de seleccions esportives diferents de l'espanyola.

Amb l'actitud que comença a mostrar el Govern Zapatero en aquestes primeres setmanes de mandat, podem intuir ja quins són els perfils de "l'Espanya plural" que tantes vegades ha reivindicat el nou president espanyol, i també com de lluny està aquesta concepció de la segona transició que anunciaven alguns.

Falta que es concrete si el PSOE, ara en el poder, continuarà amb la política que tant va practicar quan era a l'oposició de pactar tots els grans temes d'"estat" amb el PP, o si, per contra, opta per recolzar-se en les forces polítiques nacionalistes, que són les que li han de garantir en aquesta legislatura l'equilibri parlamentari que necessita per governar. Depenent de quina d'aquestes dues opcions prengui per resoldre el més complicat trencaclosques polític que tindrà durant el seu mandat, evolucionarà cap al tancament espanyolista o cap a una progressiva obertura dels seus posicionaments inicials que satisfaci les aspiracions de les principals forces nacionalistes de l'estat.

Hauria de tenir en compte, però, que potser aquesta serà l'última oportunitat de l'estat espanyol per encabir dins seu si més no algunes nacionalitats històriques. En cas que es tornara a imposar la visió jacobina de l'estat, molts podrien abandonar ja qualsevol esperança en les estructures de l'estat i optar decididament per una via cap al futur en solitari.

Als nostres lectors

Dissabte 1 de maig la Unió Europea passa de 15 estats a 25. S'hi afegeixen Lituània, Letònia, Estònia, Polònia, República Txeca, Eslovàquia, Hongria, Eslovènia, Xipre i Malta. El primer beneficiat serà el capital i les seves ànsies de córrer lliurement; una altra cosa seran les persones que vinguin de l'est i les barreres que trobaran. La nova Europa s'ha de plantejar molts reptes, interns i externs. De la mateixa manera que els ciutadans dels Països Catalans també han de tenir molt clar què vol dir ser europeus. Perquè si fins ara la cultura catalana comptava poc a la UE, a partir d'ara encara pot comptar-hi menys, i amb l'escarni de veure el greuge respecte al tractament que pot tenir la comunitat maltesa, molt respectable d'altra banda. El moment constituent actual és clau, i no ja per ser reconeguts, tasca difícil, sinó com a mínim per posar-hi el peu i evitar que la porta es tanqui definitivament.

Oriol Cortacans, coordinador 'Món'